

Pyhitettyinä maailmaan lähetetyt Joh. 17:11-19

11. Minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja **minä tulen sinun luoksesi. Pyhä Isä, varjele** heidät nimessäsi, jonka olet antanut minulle, että he olisivat **yhtä niin kuin me.**

12. Kun minä olin heidän kanssaan, varjelin heitä sinun nimessäsi, jonka olet antanut minulle. Minä suojelin heitä, eikä heistä joutunut hukkaan yksikään paitsi se kadotuksen lapsi, jotta Raamatun sana toteutuisi.

13. Nyt minä tulen sinun luoksesi ja puhun tämän, kun vielä olen maailmassa, jotta **minun iloni olisi täydellisenä heissä.**

14. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja **maailma vihaa heitä**, koska he eivät ole

maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta.

15. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että **varjelisit heidät pahasta.**

16. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta.

17. **Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus.**

18. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin **olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan.**

19. Minä **pyhitän itseni heidän tähtensä**, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."

Tehtävä maailmassa

Miten me voisimme tässä pahassa maailmassa selvittää tehtävästä, jonka Jeesus omilleen antoi? Lähettäessään omansa viemään evankeliumia aina maan ääriin asti Jeesus tiedosti heitä kohtaavan maailman vihan ja heissä itsessään asuvan syntisen luonnon pahuuden. Mutta silti Hän lähetti omansa maailmaan. Hän nimittäin tiesi, että Isä tulisi vastaamaan Hänen esirukoukseensa omiensa puolesta.

Kuopion Dok

Asuessamme vuosia sitten Kuopiossa seurasin alussa pienen, mutta aika moista vauhtia kasvaneen nuorten joukon elämää. He aloittivat raamattupiirin, josta kehkeytyi dynaamisen opetuslapseuden kasvuryhmä, niin kuin he itseään nimittivät. En iloinnut vain siitä, että nuoret lähtivät täysin oma-aloitteisesti liikkeelle kertomaan iloutista Jeesuksesta tovereilleen. Vielä suurempi oli iloni, kun näin heidän riemuitsevat ja iloitsevat kasvonsa tunnin tai parin mittaisen rukoukokouksen jälkeen. Mikä sai nuo nuoret viipymään niin pitkään rukouksessa? Meillehän viiden minuutin rukous tuntuu usein maratonrukoukselta. Salaisuus oli yksinkertainen. Nuoret riemuitsevat Herran läsnäolosta. He saivat maistaa, jotain Ylösnousseen läsnäolon ihanuudesta. Heille ilo ei ollut vain hetken tunnekokemus, vaan suunnattoman suuri ja turvallinen ja rakastava Jeesus ja Isä koko ajan heidän vierellään ja heidän kanssaan.

Jeesus rukoili omilleen oman ilonsa täyteyttä. Noita nuoria katsellessani näin, että Isä vastasi ja vastaa Poikansa pyyntöön. Herran läsnäolo tuo todellisen ilon, jonka ydin on juuri siinä, että saa jakaa koko sydämensä Herran kanssa.

Miten selvittää maailman pahuuden keskellä?

Mutta noiden suurelta osin vasta uskoon tulleiden nuorten intoa katsellessani mietin aina silloin tällöin, miten he jaksaisivat tämän maailman myrskyissä jatkossa. Jeesuksen esirukous heidän puolestaan antoi minulle kuitenkin toivon. Jeesus rukoilee Isää itseään varjelemaan omiaan. Tämä varjelus on yksi uskovan pysyvän ilon perusteita. Minun ja Sinun varjeltumisesi ei ole meidän omassa varassamme. Uskomme varmuus lepää siinä, että vaikka maailma monelle tavalla houkuttelee, viettelee

ja vastustaa uskovia, Isän käsi on niin suuri, että Hän kykenee saamaan päätökseen sen hyvän työn, jonka Hän on pelastamisensa aloittanut.

Tehtävä

Mutta kysymys ei rajoitu pelkästään Herran omien varjeltumiseen uskossa. Jeesus antoi omilleen tehtävän viedä evankeliumi kaikille luoduille. Voidakseni saavuttaa maailman Hän rukoilee niiden miesten puolesta, joiden kautta Hän saavuttaa maailman. Hän siis rukoili sen välineen puolesta, jonka Hän oli luomassa voittaakseen maailman. Jos Hän mieli, että tämä väline, tuo joukko miehiä, tulisi moninkertaistumaan historian saatossa, ja jos Hän mieli, että tämä väline tuottaisi maailmalle uskoa Jumalaan ja Jumalan tuntemista, rukouksen: *"Varjele heidät nimessäsi..., että he olisivat yhtä niin kuin mekin,"* pitäisi tulla kuulluksi ja vastatuksi.

Jeesus jatkoi: *"En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta."*

Heidän tehtävänsä on maailmassa. *"Pyydän...että varjelisit heidät pahasta."* Mutta millä tavalla? *"Pyhitä heidät"*, erota heidät totuudellasi. Ja jotta milloinkaan ei jäisi epäselväksi, missä totuus on, Hän lisäsi: *"Sinun sanasi on totuus."*

Tämä Jeesuksen tahdon suunta näihin opetuslapsiin nähden soveltuu yhtä lailla kaikkiin meihin tämän päivän uskoviin. Meidätkin on lähetetty maailmaan. Maailma on yhä vihamielinen ja sen kerää voimansa yhteen lyödäkseen Jeesuksen katkeeraan ristin puuhun. Maailma vihaa Herraa. Mutta Hän on sen keskellä ja rakastaa maailmaa. Hän ei nyt rukoile maailman puolesta mutta kylläkin sen hyväksi, kun Hän rukoili niiden puolesta, jotka Hän lähettäisi maailmaan viemään Hänen sanojensa ja todistamaan Hänestä. Hän rukoili, että Hänen omansa olisivat yhtä, että he varjeltuisivat pahasta ja että Isä pyhittäisi heidät totuudessa.

Jumalan varjelus

Jumalan varjelus ei tarkoita sitä, että Jumala varjelisi omansa onnettomuuksilta, sairauksilta, vaikeuksilta ja vastoinkäymisiltä. Päin vastoin niitä Herra on jopa luvannut seuraajilleen. Varjeluksessa on kysymys paljon suuremmasta, yhteydestä Herraan ja Herrassa toinen toisiinsa.

Tämä yhteys on elimellistä ja olemuksellista luonteeltaan. Jeesus on yhtä Isän kanssa elämänsä ja olemuksensa puolesta. Jeesus rukoili siis, että Isä varjelisi Hänen omansa Hänen nimessään yhtenä juuri samalla tavalla, elämän yhteydessä. Kysymys ei siis ollut yhteydestä, joka perustuisi yhteiseen tunteeseen tai yhteisiin käsityksiin asioista.

Ykseys Kristuksessa on elämän yhteyttä. Se on yhteyttä elämässä ja siksi yhteyttä valossa ja rakkaudessa. Jeesus ja Isä ovat yhtä itse elämässä. Hän ja Isä olivat yhtä täydessä valossa ajattelun ja ymmärtämisen suhteen. Hän ja Isä olivat yhtä rakkaudessa. Pidä, varjele heidät siinä, pidä heidät nimessäsi, jonka olen ilmoittanut ja osoittanut heille. Pidä, varjele heidät niin, että he olisivat yhtä niin kuin me olemme yhtä: yhteisessä elämässä, yhteisessä valossa, yhteisessä rakkaudessa.

Herra huolehtii siitä, että Hänen omansa säilyttävät yhteyden. Uskovien yhteys perustuu siihen, että kukin heistä kuuluu jäsenenä samaan Kristus-ruumiiseen. Isä varjelee siksi omiaan tässä elämän yhteydessä ja sitä kautta myös keskinäisessä yhteydessä. Kysymys on maailmanlaajan Jumalan seurakunnan yhteydestä. Vain

Isä kykenee pitämään sitä yllä. Mutta toisaalta juuri siksi uskovien keskinäisen yhteyden tulee olla Herran omien ilon ja huolen aihe. Heidän tulee olla Jumalan työtovereita tässä pahassa maailmassa niin, että uskovien yhteyden esteitä käsitellään oikein.

Jumalan rauha varjelee

Mutta Jumalan varjelus koskee myös yksityisen uskovan suhdetta Herraan. Sillä on selkeä sisältö: *"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa."* (Fil. 4:6-7)

Uskova kristitty ei kykene omaa sydäntään, omia ajatuksiaan ja tunteitaan itse hallitsemaan. Hän tietää sen itse oikein hyvin. Mutta Jumala antaakin oman rauhansa ja sitoo uskovan tunteet ja ajatukset Jeesukseen. Jumalan rauhan sisältö on juuri siinä suunnattomassa turvallisuudessa, jonka jokainen Herran oma saa Jeesuksen täytetyn uhrin, kertakaikkisen sovintoveren ja ylösnousemuksen voiton tähden omistaa. Jeesuksen ristissä on sanomattoman riemun ja ilon kestävä pohja.

Sana pyhittää

Mutta ilon perusteet eivät jää tähänkään. Jeesus kertoo, että Hän on antanut oman sanansa seuraajilleen. Se Sana, Raamatun sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnousesta Jeesuksesta on Jumalan voima. Sen sanan totuus, kun sen alle sydän taipuu, kykenee pitämään meidät maailman pahuuden keskellä puhtaina. Se sana kykenee pyhittämään meitä, erottamaan tämän maailman pahuudesta, jotta voisimme tässä maailmassa rakastaa niitä ihmisiä Kristuksen luo, jotka eivät vielä Herraa tunnne.

Sanan totuus kirvelee, kun se tuntee sydämiimme, mutta evankeliumin sana vapauttaa ja antaa voiman vaeltaa Herran tahdon mukaan. Uskovan kristityn suuria ilonhetkiä onkin saada Raamatun tutkien riemuita yhteydestä, jonka se avaa taivaallisen Isän sydämelle asti.

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin

Jäähyväispuheessa luvussa 15 Jeesus opetti pyhityksestä. Nyt Hän rukoilee Isää, että Hänen opetuksensa toteutuisi Hänen seuraajiensa elämässä. Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta. *"Kirkasta minut heissä."* Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtävänsä." Paraskaan saarna, mahtavinkaan tekniikka ei ratkaise evankeliumia julistettaessa, vaan saarnaajan suhde Jumalaan, hänen pyhityksensä. Paavali jakaa tästä omiana kokemuksenaan:

"Minä olin päättänyt olla luonanne tuntematta muuta kuin Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Olin siellä heikkouden vallassa, pelossa ja hyvin arkana. Puheeni ja saarnani eivät olleet kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei uskonne perustuisi ihmisviisauteen, vaan Jumalan voimaan." (1 Kor. 2:2-5)

Maailma näkee, millaisia me olemme, ovatko sanamme ja elämämme sopuissamme. Kun se näkee, että uskova on jotain sellaista, mikä häneltä puuttuu, se herättää kyselyä ja kaipausta. Mutta puoleensa vetävää elämää kykenee tuottamaan vain Pyhä Henki.

Pyhitys ei ole mikään lisuke kristillisyyteen, vaan se on Jumalan tahto jokaisen uskovan elämässä: *"Jumalan tahto on, että olette elämässänne pyhiä."* (1 Tess. 4:3)
"Hän antoi itsensä meidän puolestamme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistakseen itselleen omaisuuskansan, hyvissä töissä innokkaan." (Tiit. 2:14)

"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat totuudessa pyhitettyjä."
Jeesus oli täydellinen, synnitön ja puhdas. Hän erotti eli pyhitti itsensä kokonaan Jumalan palvelukseen meidän pelastukseemme. Jeesus erotti itsensä Jumalalle sovitusuhriksi Golgatan ristin tuskien, jotta Jumalan päämäärä meihin nähden voisi toteutua. Jeesus antoi **koko itsensä** meidän pelastukseemme sen armopäätöksen mukaan, jonka Jumala ole tehnyt ennen aikojen alkua. Jeesuksen koko täyteys, Hänen kaikkensa tarvittiin meidän pyhittämiseksemme totuudessa:

"Saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen Hänen, jonka tähden ja kautta kaikki on, sopi tehdä heidän pelastuksensa Päämies kärsimysten kautta täydelliseksi. Pyhittäjä ja pyhitettävät ovat näet kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi." (Hepr. 2:10-11)

"Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta tulemalla kiroukseksi meidän sijastamme - kuten on kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu" - että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa kansoihin kuuluvien osaksi, ja me niin uskon kautta saisimme luvattun Hengen." (Gal. 3:13-14)

Jeesus kuoli, haudattiin, nousi kuolleista, astui taivasiin ja rukoilee meidän puolestamme, jotta me pyhittyisimme. Vihollisuus ja väliseinä Jumalan ja ihmisen väliltä murrettiin, jotta Jumalan elämä pääsisi vaikuttamaan pyhitystä. Pyhitys on siis tulemista Jumalan kuvan kaltaiseksi, Hänen elämänsä jakamista, elämistä suhteessa Häneen, yhteydessä Häneen. Se on siis suunnattomasti enemmän kuin vain pääsemistä irti joistakin synneistä:

"Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä." (1. Piet. 1:16)

Golgatan ristin uhri on välttämätön ehto sekä vanhurskauttamiseen että pyhitykseen. Jeesus teki kaiken puolestamme. Pyhä Henki siirtää evankeliumin sanassa Jeesuksen teot elämäämme. Siksi saamme antaa Jeesuksen tekojen tulla näkyviin pyhityksenä. Pyhä Henki pyhittää. Se on armoa armon päälle. Kun siis Jeesus pyhitti itsensä meidän syntisten hyväksi, pyhitys on mahdollista ja todellista.

Pyhityksen väline on totuus, Jumalan sana. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät aina henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhittävän totuuden sisältö

Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden Testamentin kaikki kirjat

kuin koko Vanha Testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmiasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pelastamanaan Jumalan lapsena. Keskity myönteiseen kristillisyyteen.

Pyhitys ei ole tavoite sinänsä vaan keino päästä tavoitteeseen. Älä siksi tavoittele sitä, että olisit pyhä. Etsi pikemminkin sitä, että tuntisit Jeesuksen syvemmin, eläisit yhdessä Hänen kanssaan, sillä kuulut iankaikkisesti Hänelle.

Totuus Jumalasta

Raamatussa on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisuus on uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseen. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä, mitä olemme Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoisana elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa.

Totuus synnistä

Tarvitsemme myös totuuden itsestämmä. Sen kertoo laki. Laki ei ole pelastustie, mutta se kertoo, mitä Jumala tahtoo. Laki synnyttää ja syventää synnin tuntoa. Se paljastaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä on nostettu Jumalan paikalle.

Totuus uudesta luomuksesta

Pyhittyäksemme tarvitsemme totuuden uudesta luomuksesta. Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta.

"Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös." (2 Kor. 5:15)

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen pyhittyä:

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 8:1)

Roomalaiskirjeen 6. luku osoittaa, miten pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleen ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiaa oikeat johtopäätökset. Hän sanoo **ei** synnille ja **kyllä** Jumalan vanhurskaudelle.

Totuus taivaasta

Pyhityksessä elävän kristityn tuntomerkki on siinä, että hän suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallisen todellisuuden suuntaan. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemuksen tosiasiaan ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

Reiko Kameyaman todistus

Vuoden 1995 elokuun 8. päivänä sain puhelun tyttäreltäni, joka työskenteli Tokiossa:

”Tämän kuun 23. päivä lähdän Souliin osallistuakseni avioliiton yhteisvihkimiseen. Olen pahoillani, mutta lähettäisittekö minulle välittömästi onnittelurahaa 11 000 euroa, matkaa ja muita menoja varten 2 500 euroa eli yhteensä 13 500 euroa.”

Siitä alkoi minun ja mieheni tuskien taival. Putosimme kuin pimeyden kuiluun, joka täytti sydämemme pelolla. Olimme toki televisiosta nähneet vanhempien itkevän moonilaisuuden (Maailman yhdistämiskirkon) pauloihin joutuneiden lastensa vuoksi, mutta emme osanneet kuvitellakaan, että joutuisimme itse kokemaan samaa, vaan olimme ajatelleet, että kysymys on jostain kaukaisesta television takaisesta maailmasta.

Tutustuimme pastoriin, joka oli erikoistunut taivuttamaan moonilaisuuteen sotkeutuneita, ja ryhdyimme tekemän valmisteluja. Ensimmäinen yritys tyttäreemme kohdalla epäonnistui ja valmistauduimme toiseen yritykseen. Mutta toisellakin kerralla tyttäreemme karkasi pois.

Kun en tiennyt mitä olisi voinut tehdä, päivät olivat täynnä tyhjyyden tuntoa, nukkuminen ei sujunut ja ruokahalukin katosi. Tuntui siltä, että olimme sortumassa epätoivoon. Päivin ja öin silmieni edessä kulki kuin filmi, missä olin putoamassa syvemmälle ja syvemmälle pimeyteen. Silloin muistui mieleeni, mitä moonilaisuudesta vieroittavan seururan äitien osaston varajohtaja oli toistuvasti sanonut: ”Rukoilkaa Jumalalta apua!” Siksi menin Hiruzenin luterilaisen kirkon ylläpitämän Valo -lastentarhan johtajan luo ja pyysin häntä opettamaan minua rukoilemaan. Johtajattaren nimi oli Liv Bakke. Siitä aloin opiskella Raamattua ja osallistumaan kirkon jumalanpalveluksiin.

Siitä kolmisen vuotta myöhemmin laulaessamme virttä 525 ”Ei ole muuta lohduttajaa kuin armollinen Herra” koin Herran armoa noista sanoista ja silmistäni alkoivat valua kyyneleet aivan valtoimenaan. Nousin kesken jumalanpalveluksen pastori Shukunon eteen ja pyysin, että minut kastettaisiin. Tuota virttä laulaessani sain kohdata Jeesuksen. Kysymys ei ollut minun omista ajatuksistani, vaan minua liikutettiin aivan kuin itsestään. Minut kastettiin 26.12.1999.

Suhteessa tyttäreeni ei tapahtunut edistystä eikä taantumista, ajatuksemme eivät kohdanneet toisiaan. Vuoden 1997 helmikuun 24. päivä hän lähti Etelä-Koreaan. Siellä hän sanoi opiskelevansa puoli vuotta korealaista kulttuuria ja keittotaitoa ja väitti työllään hankkineensa rahat naimisiin menoja varten, koska vanhemmilta ei niitä saanut. Mutta sen jälkeen, kun hän oli lähtenyt Tokiosta, meille alkoi päivittäin tulla soittoja ja vaatimuksia maksaa eräälle finanssilaitokselle suuri velka, jonka hän oli jättänyt jälkeensä. Meitä peloteltiin ja uhkailtiin lähes samaan tapaan kuin järjestäytynyt rikollisuus tekee. Kun pyysimme asiassa neuvoa seurakuntamme pastorilta, hän kielsi meitä maksamasta summaa varoittaen, että jos maksaisim-

me, kohta meille tulisi toinen vielä suurempi vaatimus, sillä juuri siihen moonilaisuus pyrki. Pyrimme noudattamaan pastorin ohjetta, mutta yhden 2400 euron summan mieheni maksoi, kun ei kestänyt enää päivittäisiä itkuisia puheluita eräältä pankkivirkailijalta. Onneksi se ei ollut moonilisten vippifirma eikä sen jälkeen tullut uusia puheluita ja vaatimuksia.

Puoli vuotta Koreaan lähtönsä jälkeen elokuussa tyttäreemme meni moonilaisten yhteisvihkimisessä naimisiin erään maanviljelijän vanhimman pojan kanssa. Avioliitto sujui sopuisasti ja heille syntyi kaksi poikaa. Kun heidän toinen poikansa oli täyttänyt vuoden, erään ystäväni saattamana menin Koreaan ja Soulistä korealainen kristitty pastori Lee Sare vei meidät tyttärenti luokse. Köyhä talo sijaitsi vuorten keskellä kivikkoisten teiden takana.

Vuoden 2005 marraskuussa tyttärenti mies kuoli äkisti jouduttuaan maatalous koneen silpomaksi. Tyttärenti kieltäytyi jyrkästi palaamasta Japaniin ja jatkaa yksin maatilan pitoa. Miehen vanhemmat ovat nyt 87 ja 82 -vuotiaat ja tyttärenti pojista vanhempi on 8. ja nuorempi 5. luokalla peruskoulua.

Vuoden 2010 tammikuun 1. päivänä poikamme teki itsemurhan hirttäytymällä. Pojallani oli ollut erilaisia murheita, mutta en osannut kuvitellakaan, että hän päätyisi itsemurhaan. Tuolloin pojallani oli kolme lasta, vanhin poika oli 6. luokalla, toinen poika 2. luokalla ja tytär lastentarhassa. Poikani kuolema tuottama tuska erosi tyttärenti aiheuttamasta toivottomuuden tunnosta, se oli sanomatonta surua, pohjatonta pelkoa, ikään kuin sisintä repivää, sydämen lävistävää kipua. En kestänyt yksin oloa, joten tarrauduin mieheeni.

Tammikuun 7. päivän aamuna navetassa lypsällä huomasin yhtäkkiä hyräileväni virttä 436 ”Ristillä on pelastus”. Samassa sieluni silmien eteen avautui verenpunainen näky Jeesuksesta ristillä. Sitten näin niin kuin Raamatussa kerrotaan, miten temppelin väliverho repesi keskeltä auki. Siinä samassa palasin takaisin arkitodellisuuteen. Mutta sydämeni täytti ihmeellinen rauha. Sydämeni pimeyteen avautui sinitaivas ja siihen asti kokemani pelko ja tuska pyyhkäistiin pois. Sen jälkeen jatkoin laulamalla virren 475 ”Taivaallinen ilo, ylimalallinen rakkaus”. Silloin soi puhelin. Soittaja oli kokonaisvaltaista sielunhoidosta Fukuyo Aoki. Kerroin hänelle juuri kokemani ihmeellisen asian. Hän lohdutti minua sanoen: ”Rouva Kameyama, se oli Jeesuksen teko. Pojastasi on tullut maahan kätkeyty siemen.”

Tämä oli toinen kerta, kun sain kohdata Jeesuksen. Nytkin muistan sen ikään kuin pääni sisäisenä filminä. Jeesuksen rakkaus teki mahdolliseksi sen, että saatoin jatkaa elämää iloisella mielellä ilman masennusta.

Poikani kuolema aiheutti sen, että tyttärenti, jonka en enää koskaan kuvitellut palaavan kotimme, tuli kahden poikansa kanssa poikamme haudalle. Hän oli nimittäin sanonut: ”Vaikka isä tai äiti kuolisikin, en missään tapauksessa tule enää milloinkaan Hiruzeniin. Ja jos otatte minut kiinni ja pakotatte arestiin, menetän täydellisesti luottamuksen vanhempiini.” Nyt hän siis kuitenkin palasi.

Myös mieheni sydämässä tapahtui muutos. Hän ei siihen asti ollut halunnut puhua tyttäreemme kanssa eikä lukea mitään häneltä tullutta kirjettä, mutta nyt hän meni Yonagon lentokentälle tyttärenti vastaan ja kotiin palatessa oli jo lämpimissä väleissä tyttäreemme lasten kanssa. Hänen kylmä sydämensä lämpeni ja hän kykeni juttelemaan myös tyttäreemme kanssa. Sitä katsellessani mieleeni muistui isän sanat tuhlaajapojalle Luukkaan evankeliumin 15. luvun jakeessa 32:

”Mutta pitihän nyt iloita ja riemuja, koska tämä sinun veljesi, joka oli kuollut, heräsi eloon. Hän oli kadonnut mutta on nyt löytynyt!”

Tyttäremme on sen jälkeen tullut käymään kotona myös vuonna 2010 ja 2011. Koen, että välimme tyttäreeseen ovat pikku hiljaa lähentyneet. En enää kuvittele voivani muuttaa tytärtäni. Olen jättänyt hänet Jumalan käsiin ja rukoilen jatkuvasti hänen puolestaan.

Tällaiselle palasiksi murrettulle, avuttomalle ja heikolle minulle antaa elämän yksin ja vain Herran armo. Kiitetty olkoon Herran nimi. Amen.

Miten on Sinun laitasi?

Tajuatko Sinä, joka olet Herran oma, että Sinun varjeltumisesi uskossa ja pelastuksessa on kokonaan kiinni siitä, että Isä vastaa rukouksiin, joita Jeesus tänäänkin rukoilee sinun puolestasi Isän oikealla puolella taivaassa? Tajuatko, että kasvusi Herran omana, Pyhän Hengen pyhittävä työ on vastausta Jeesuksen rukouksiin. Tajuatko, kuinka syvästi Hän sinua rakastaa ajatellessaan Sinua ja puhuessaan Sinun puolestasi? Tajuatko, että Sinä olet Hänen lähettiläänsä omassa kodissasi, koulussasi, työpaikallasi, urheiluharrastuksissasi ja kaikissa ihmissuhteissasi - myös kaupassa ja ostoskeskuksessa, syödessäsi ja juodessasi? Sinä edustat Herraasi. Herrasi kunnia tulee kirkastetuksi Sinun kauttasi. Siksi saat tänäänkin käydä Herran ristinjoureen pyytämään uutta puhdistusta ja Pyhän Hengen täyteyttä.

Jos Sinä koet olevasi vielä ulkopuolella, Herra kutsuu sinut luokseen tunnustamaan syntisi ja turvautumaan Golgatalla tapahtuneeseen syntiesi sovitukseseen. Niin Sinäkin voit päästä Jeesuksen varjelevan rukouksen suojiin.